

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/79/2019
Identifikačné číslo spisu:	1109233402
Dátum vydania rozhodnutia:	21.05.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1109233402.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. V. J. bývajúceho v M., proti žalovanej Tatra banka, a.s., so sídlom v Bratislave, Hodžovo námestie 3, IČO: 00 686 930, o zaplatenie 38 173 eur s príslušenstvom, ktorý bol vedený na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 25 C 241/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. júla 2017 sp.zn. 14 Co 495/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. marca 2013 č.k. 25 C 241/2009-181 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť mu 1 150 000 Sk (38 173 eur), spolu s úrokom z omeškania. Rozhodol tak majúci za to, že žalobca, súdny exekútor sa domáhal splnenia povinnosti žalovanou bankou, ktorá podľa jeho tvrdenia nepostupovala tak, ako jej to ukladajú ustanovenia § 95, 96 ods. 3, § 97, 98 a 99 zákona č. 233/1994 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, teda splnenia povinnosti žalovanou sa domáhal tzv. poddĺžnickou žalobou, v konaní o ktorej žalobca nemá aktívnu legitimáciu. Nositeľom práva na podanie takejto žaloby je len oprávnený v exekučnom konaní.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. júla 2017 sp.zn. 14 Co 495/2013 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej. Osobitne k odvolacej námietke žalobcu, že postupom súdu prvej inštancie boli porušené jeho práva na spravodlivý súdny proces, odvolací súd uviedol, že «Súdneho spisu zistil, že prvý termín pojednávania vo veci súd prvej inštancie predvolanie riadne doručil žalobcovi dňa 8.11.2011. Následne žalobca predložil plnú moc na jeho zastupovanie advokátom JUDr. Jánom Holotom zo dňa 4.12.2012. Právny zástupca požiadal súd o odročenie termínu pojednávania za účelom naštudovania súdneho spisu. Súd pojednávanie z tohto dôvodu odročil na

14.1.2013. Aj na tento termín sa právny zástupca žalobcu ospravedlnil podaním doručeným súdu 11.1.2013 z dôvodu vykonania pokusu o uzavretie zmieru vo veci so žalovaným. Po súhlase žalovaného súd odročil pojednávanie na 25.2.2013 a právnomu zástupcovi uložil povinnosť vyjadriť sa k stanovisku žalovaného na uzavretie zmieru. Dňa 19.2.2013 právny zástupca žalobcu doručil súdu oznámenie, že žalobcovi vypovedal udelenú plnú moc na zastupovanie z dôvodu jeho nespôlupráce v súdnom konaní. Dňa 20.2.2013 súd telefonicky overil u bývalého právneho zástupcu žalobcu, že o termíne pojednávania riadne informoval žalobcu. Dňa 22.2.2013 žalobca doručil súdu podanie, ktorým sa opätovne domáhal odročenia pojednávania z dôvodu, že v tak krátkej dobe si nedokáže zabezpečiť nového právneho zástupcu a navyše má zdravotné problémy. Súd aj toto ospravedlnenie akceptoval a pojednávanie odročil na 13.3.2013. Predvolanie bolo žalobcovi doručené 3.3.2013. Podaním doručeným súdu dňa 8.3.2013 žalobca opätovne požiadal o odročenie pojednávania do 30.4.2012, pretože nie je schopný si včas zabezpečiť advokáta. Súd túto žiadosť vyhodnotil ako nedôvodnú, o čom upovedomil žalobcu faxom, podaním zo dňa 8.3.2013. Žalobca na to reagoval vyjadrením zo dňa 13.3.2013 s tým, že trvá na odročení pojednávania, pretože ustanovenie advokáta nemôže stihnúť. Súd pojednávanie dňa 13.3.2013 neodročil, vec prejednal v prítomnosti právneho zástupcu žalovanej a po vykonanom dokazovaní vyhlásil vo veci rozsudok. V takomto postupe súdu prvej inštancie odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, ktoré by malo za následok porušenie procesných práv žalobcu a odňatie jeho možnosti konať pred súdom. Súd vo veci nariadil 4 termíny pojednávania, pričom 3 termíny zrušil na základe žiadostí žalobcu práve v súvislosti so zabezpečením jeho právneho zastupovania v spore, resp. aby vytvoril priestor na uzatvorenie mimosúdnej dohody strán sporu. Žalobca si v konaní splnomocnil na zastupovanie advokáta, ktorý mu však následne vypovedal plnú moc, pretože žalobca s ním v konaní nespôlupracoval. Napriek tomu súd vyhovel aj ďalšej žiadosti žalobcu na odročenie pojednávania nariadeného na 25.2.2013 za účelom zabezpečenia jeho právneho zastupovania. Súd prvej inštancie preto na pojednávaní dňa 13.3.2013 správne vyhodnotil, že neboli splnené procesné podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. na odročenie pojednávania, pretože žalobcovi bola poskytnutá dostatočne dlhá doba na zabezpečenie jeho právneho zástupcu a navyše právny zástupca, ktorý už bol v spore žalobcovi ustanovený, zastupovanie ukončil z dôvodov na strane žalobcu. Na túto odvoláciu námietku preto odvolací súd neprihliadal.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“). Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie podal z dôvodu procesnej vady konania. Tvrdil, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Namietal, že súd prvej inštancie vo veci konal a rozhodol ako miestne nepríslušný súd, a to na základe nezákonného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2011 sp.zn. 6 NcN 20/2011 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 20. septembra 2012 sp.zn. 1 Cdo 62/2012. Vadou v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP trpí podľa žalobcu aj záver súdu, že mal dostatok času zabezpečiť si právneho zástupcu; odôvodnenie rozhodnutia súdu je v tomto smere „hypotetickou úvahou“. V ďalšom namietal, že súd nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy, nedostatočne zistil skutkový stav a spôsobil prietahy v konaní. Tvrdil, že súdny exekútor je účastníkom exekučného konania pokiaľ ide o trovy exekúcie, a «ak by súdy inštitút poddĺžnickej žaloby zmenšovali len na to, že podľa exekučného poriadku tak môže urobiť len oprávnený, vyvstáva situácia, že súdny exekútor je postavený do pozície „područia“ oprávneného a nemá rovnocenné postavenie v prípade riešenia trov exekučného konania».

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť alebo zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

9. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnomu názoru dospel najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (napr. sp.zn. 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k uvedenej procesnej vade majúci na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jeho právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberala a riadila s ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj napr. R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Pritom nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v procesnom postupe súdu, zakladá bez ďalšieho prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Z tohto ustanovenia zreteľne vyplýva, že zákon priznáva relevanciu iba tým procesným pochybeniam súdu, intenzita ktorých opodstatňuje záver, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu bolo účastníkovi konania znemožnené uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv „v takej miere“, že došlo (až) k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (napr. rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo 18/2018, 2 Cdo 39/2018, 3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“, posudzoval ústavný súd napríklad v konaniach sp.zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaniach.

13. Pokiaľ žalobca v dovolaní tvrdí, že «vo veci konal a rozhodoval nepríslušný súd, pretože postupom rozhodnutia nielen Krajský súd Bratislava, č.k. 6NcN20/2011 (zrejme správne sp.zn. 6NcC 20/2011, poznámka najvyššieho súdu) zo dňa 30. 11. 2011, ale aj NS SR, č.k. 1Cdo 62/2012 mi bola odňatá možnosť aktívne brániť sa, pretože nerešpektovali ústavnú zásadu zákonného súdu, ktorá vznikla Okresným súdom Humenné tým, že vydal platobný rozkaz, čím zo zákona si založil miestnu príslušnosť», najvyšší súd poznamenáva, že takto tvrdená vada, ak by ňou bolo konanie skutočne postihnuté, by nezakladala vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Podľa obsahu tejto dovolacej námietky by skôr mohlo ísť o tvrdenie vady konania podľa § 420 písm. e/ CSP, teda že rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený (rozhodoval nezákonný sudca), ktorou vadou ale konanie súdu nie je postihnuté. Právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2011 sp.zn. 6NcC 20/2011 bolo rozhodnuté, že miestne príslušným súdom na prejednanie a rozhodnutie veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 25 C 241/2009 je Okresný súd Bratislava I (konanie o opravnom prostriedku žalobcu proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Bratislave bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. septembra 2012 sp.zn. 1 Cdo 62/2012 zastavené z dôvodu nedostatku funkčnej príslušnosti na rozhodnutie o tomto opravnom prostriedku). Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vychádza, okrem iného, z toho že „V prejednávanej veci Okresný súd Humenné mohol miestnu príslušnosť skúmať aj podľa § 84 až 87 O.s.p., pretože žalovaná miestnu príslušnosť namietla v odpore proti platobnému rozkazu (§ 105 ods. 1 druhá veta O.s.p.)“. Táto sentencia krajského súdu je správna; prvým úkonom účastníka v zmysle § 105 ods. 1 O.s.p. je ten úkon, ktorým účastník po prvý raz mal možnosť v konaní procesným spôsobom reagovať (napr. vyjadrenie k návrhu, odvolanie proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia, podanie odporu).

14. Žalobca tiež namieta, že odôvodnenie rozhodnutí súdov je nedostatočné.

15. Najvyšší súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

16. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

17. Rozsudky súdov nižších stupňov jasne a zrozumiteľne uvádzajú dôvody, z ktorých mali za to, že žaloba nie je dôvodná. Rozsudok odvolacieho súdu uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobcu, zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a za týmto účelom aj doplnenie ďalších dôvodov, tiež ohľadne námietky, prečo nebolo možné vyhovieť žiadosti žalobcu na odročenie pojednávania (bod 15) . Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v takomto prípade postačí, ak odvolací súd v rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a musí byť

preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým, ako už bolo uvedené, vytvára organickú jednotu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Žalobca preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

18. Pokiaľ žalobca tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo tým, že súd neakceptoval jeho žiadosť z 8. marca 2013 o odročenie pojednávania do 30. apríla 2013, nakoľko si do tej doby nevie zabezpečiť advokáta, a na pojednávaní z 13. marca 2013 vo veci rozhodol, dovolací súd takúto vadu konania nezistil.

19. Podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 pojednávanie bolo možné odročiť len z dôležitých dôvodov (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Ak súd zistil, že existoval dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informoval tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení a spravidla uviedol deň, keď sa bude konať nové pojednávanie s tým, že dôvod na odročenie sa uviedol v zápisnici alebo poznamenal v spise (§ 119 ods. 4 O.s.p.). Dôležitosť dôvodu odročenia pojednávania sa posudzovala vždy s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu. Súd nebol vždy povinný akceptovať účastníkom uvedený dôvod, ktorý by mohol byť inak spôsobilý pre odročenie pojednávania, najmä ak vedie k zámerným procesným obštrukciám sledujúcim nedôvodné predlžovanie konania a zvyšovanie s tým spojených trov konania.

20. Súd nižších stupňov jasne a zrozumiteľne vysvetlili dôvody, pre ktoré mali za to, že tu nebol dôvod na odročenie pojednávania konaného 13. marca 2013. S ich závermi, najmä so závermi odvolacieho súdu citovanými vyššie v bode 2. tohto uznesenia, sa najvyšší súd stotožňuje a na tieto odkazuje.

21. Pokiaľ žalobca tvrdí, že k vade konania § 420 písm. f/ CSP došlo aj nenáležitým dokazovaním, k tejto námietke najvyšší súd uvádza, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, že nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladá procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (napr. rozhodnutia sp.zn. 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd v uznesení sp.zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

22. Z argumentácie žalobcu v dovolaní vyplýva, že porušenie jeho práva na spravodlivý proces spočíva aj v tom, ako súdy posúdili otázku jeho aktívnej legitímácie v spore o poddĺžnickej žalobe.

23. Pokiaľ dovolateľ v súvislosti s vadou podľa § 420 písm. f/ CSP mienil namietat, že k uvedenej vade došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdmi nižšej inštancie, dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu znátočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (napr. R 24/2017). Keďže žalobca prípustnosť svojho dovolania výslovne nevyvodzuje z niektorého z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ CSP a neodôvodňuje ho nesprávnosťou právneho posúdenia veci, najvyšší súd neurobil predmetom svojho prieskumu otázku, či napadnuté rozhodnutie nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nad rámec dovolacieho konania iba poznamenáva, že otázka aktívnej legitímácie na podanie poddĺžnickej žaloby v zmysle § 103 Exekučného poriadku v rozhodovacej praxi všeobecných súdov už bola riešená v súlade so závermi, aké prijali súdy nižších stupňov v preskúvanom konaní. Záver všeobecných súdov, že tzv. poddĺžnicu žalobu voči banke, ktorou sa v zmysle Exekučného poriadku možno domáhať plnenia všetkých nárokov, vrátane trov exekútora, môže podať iba oprávnený z exekúcie, považuje za ústavne súladný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (nález z 20. októbra 2011 sp.zn. II. ÚS 314/2011).

24. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by žalobca bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že

došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

25. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

26. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej dovolací súd náhradu trov konania nepriznal, lebo v tomto konaní jej žiadne trovy nevznikli.

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.